

“OĞLUM ÖLÜMÜ ÖĞRENMESİN DİYE DEDEMİN ÖLÜMÜNE GİDEMEDİM.”

İster inanın, isterse inanmayın yukarıdaki başlığı bir TV. programında çocuk eğitimi üzerine program yapan bir konuşmacının ağzından dinledim. “Çocuğum ölümü öğrenmesin” Neden mi? İzahını yaptı. Çocuğum bu tür acı ve üzüntülü olaylara şahit olup zihni bulanmasın, morali bozulmasın. Hayata karşı dirençli olsun, vs....” Daha ipe sapa gelmez yorumlarla saçmalamaları devam etti.

Seminerlerim dolayısıyla ayaklarım okullardan kesilmedi. Okullarda Okul müdürü arkadaşlarımın en büyük sıkıntıları “ “BİMER ve CİMER” e yapılan lüzumsuz şikayetler. Eli kalem tutan bazı insanların olur olmaz şikayetlerle hem zaman kaybına sebep oluyorlar, hem de öğretmen arkadaşların çalışma zevkini kırıyorlar. İdareci meslektaşlarım: “ İşi gücü bıraktık BİMER ve CİMER’ e cevap yetiştirmekle meşgulüz” diye, dertleniyorlar. “Genelde hangi konularda şikayetler geliyor?” dediğimde, “ Sayın hocam! En basitinden Din Bilgisi öğretmenin derslerde melek-cin-şeytan- ahret” gibi konulardan bahsettiği için çocuklarının morali bozuluyormuş. Öğretmenin öğrencilerin psikolojilerini etkileyen konulardan bahsetmemesi” gibi konulardan bile şikayet ediyorlar ki, bu konular müfredatta yer alan konular.” Meslektaşlarımdan aldığım bu söylentiler tuhafıma gitmedi. Zira çocuklar için böyle düşünülüyor da yaşlılar bundan farklı mı? 1992 iye 98 yılları arasında Manisa’da müftülük yapan kulağı çınlasın sayın Yahya Alkan hocamızın anlattığı bir olay aklıma geldi.

Bir gün odasında otururken biri bastonlu iki yaşlı adam odasına girerler. Hocamız misafirlerine ikram ettiği çaylarını yudumlarken yaşlı amcalardan biri : “ Hocam bir maruzatımız var” Hocamız “ Buyurun” dediğinde: “ Hocam! Öğrendiğimize göre öleni duyurmak için minareden okunan sela farz bir ibadet değilmiş. Minareden sela okutmasanız olmaz mı? “ Sela okundu mu moralimiz bozuluyor.” derler.

Bu iki olay benim olduğum olduğu kadar, sizin de tuhafınıza gittiğine inanıyorum. Hiç gitmesin bunlar yıllar öncesinden konuşulmuş. Bu iki örnek yeni bir şey değil. Yıllar önce Epikür’ün söylediklerini geveliyorlar.. Epikür’e göre: “ **Tanrı yok, biz hayatta iken ölüm yok, öldükten sonra da biz yokuz. Dolayısıyla şu anda yaşadığın hayattan haz almaya bak.**” diyerek, insanların korku. kaygı gibi duygulardan uzak durmalarını vurgular. Ona göre, insanların korku ve endişeleriyle boğuşmaları, mutluluğun önündeki en büyük engellerden biridir. Bu nedenle, Epikür insanları, korkularını yenmeye ve hayatlarını huzur içinde yaşamaya teşvik eder. Zevk ve huzurun birleşimiyle gerçek mutluluğun elde edilebileceğini savunur.

Epikür'ün bu görüşüne Nietzsche de katılır. Nietzsche de insanın içgüdüsel ihtiyaçlarını kabul ve tatmin etmenin önemli olduğunu savunur. Haşa Tanrı'yı da öldüren Nietzsche'ye göre, insanlar kendi değerlerini kendileri yaratmalı ve hayatlarını tam anlamıyla yaşamalıdır. Bu, her bireyin kendi potansiyelini keşfetmesini ve gerçekleştirmesini gerektirir" diyerek Epikür'ün yolunu açar. . Çocuklar adına konuşan konuşmacı da yeni bir şey söylemiyor. Yıllar önce yaşayan Epikür ile Nietzsche'nin zırvalarını tekrar ediyordu. Bu tür insanların ruh halini Rabbimiz İnsan suresi 27 de " İnsanlar çabucak dünyayı seviyorlar da ağır (Ahiret) günü arkalarına atıyorlar(unutupuyorlar) "diye, söylenenleri Rabbimiz Kuran'ı Kerimde ayan beyan açıklamıştır.

Bu zihniyet dünyanın iki büyük gerçeğini unutturmaya çalışıyorlar. Şunu iyi bilelim ki insanların çocukluktan yaşlılık hayatına göre her yaşın kendine göre gerçekleri vardır. Çocukların her gördüğü oyuncağa sahip olmak, gençlerin iş sahibi olup iyi bir evlilik yapmak, orta yaşlıların mal mülk, makam sahibi olmak, yaşlıların da sağlıklı olmak. Ama bütün bu gerçeklerin hepsi de fanidir. Dünyanın iki büyük gerçeğinden başka, baki bir gerçeği yoktur. Onlar da " **DOĞUM**" ve " **ÖLÜM**"

. Bin yıl önce ünlü Türk bilgisi Yusuf Has Hacıp Kutadgu Bilig adlı kitabını sanki bu günler için yazmış. Çocuğum üzülmesin, çocuğumun morali bozulması, ben yemeyeyim, çocuğum yesin, ben giymeyeyim o giysin" diye nazlı yetişen çocukların en büyük sıkıntısını, sonunda böyle çocuk yetiştiren anne- babalar çekiyor. Ölümü öğrenmesin diye dedesinin cenazesine gitmeyen bu kişi sanki kendisi ve çocuğu da ölmeyecek. Sokrates'e " Otuz zalim seni ölüme mahkûm ettiler." dediklerinde, sanki onlar bu dünyaya kazık mı çakacaklar?" diye cevaplamıştır.

Çocuğunun ölümü öğrenmemesi için özen gösteren bu kardeşimiz şunu bilmelidir ki, ölmek yaratılışımızın şartıdır. Ölüm her canlının geninde vardır. Ondan kaçmak, kendi kendimizden kaçmaktır. Dünyaya geldiğimiz gün, bir yandan yaşamaya, bir yandan da ölmeye başlarız. Yaşadığımız her an hayattan eksilmiş, harcanmış bir andır. Dünyayı bize bırakanlar gibi, biz de başkalarına bırakıp gideceğiz.

İşte yukarıdaki konuşmacı gibi fi zamanında ölümden korkan biri mezarlığı olmayan bir köye veya kasabaya yerleşmek üzere oturduğu kasaban çıkar, hangi yerleşim birimine giderse ya kasabanın girişinde veya çıkışında mezarlığa rastlar. Neticede yolu bir köye rastlar ki, köyün ne girişinde , ne de çıkışında mezarlığa rastlamaz. Köylülere sorar " Sizin mezarlığınız yok mu?" Köylüler "ne mezarlığı biz mezarlık diye bir şey duymadık." "Sizin köyde ölen filen olmuyor mu?" " Yo..."

“nasıl oluyor, bu köyde hiç ölen olmuyor mu?” “ Bizim köyde bugüne kadar hiç ölen olmadı. Ancak şu karşıdaki dağı görüyor musun? Bazen oradan bir ses geliyor Ahmet! , Mehmet, Ayşe, Fatma!... Kimin ismi çağırılırsa koşup gidiyor. Bir daha geri dönmüyor.” diyorlar. Ölümünden korkan bu adam tamam diyor, ben bu köye yerleşeyim. İsteddiği kadar beni çağırsın gitmem diyor ve köye yerleşiyor.

Neticede bir gün ölümünden korkan bu adam traş olmak üzere berberin önüne oturur. Berber saçını keser, sakal tıraşını yapmak üzere yüzünü sabunlar ve bir yanağını kesip öbür yanağına geçtiğinde karşı dağın tepesinden kendi isminin çağrıldığını işitince, berber koltuğundan fırladığı gibi dağa doğru koşmaya başlar. Berber arkasından bağırıp, çağırmasına rağmen arkasına dönüp, berbere bakmaz bile koşarak dağın arkasına gider bir daha geri dönmez.

Konuyu Hz. Ömer’in bir sözüyle bitireyim.

Dört şey vardır ki onların kıymetini ancak dört kişi bilir:

- 1- Gençliğin kıymetini ancak ihtiyarlar bilir.**
- 2- Selametın kadrini ancak belaya duçar olanlar bilir**
- 3- Sıhhatin kadrini ancak hastalar bilir.**
- 4- Hayatın kadrini de ancak ölümler bilir.**

Ama o da maalesef geri dönüşü olmayan bir yol olduğunu Rabimiz Nebe suresinin 40. Ayetinde:”..... O gün kişi önceden yaptıklarına bakacak, kafir (olanlar) ‘ ah, keşke toprak olsaydım” pişmanlığı içinde bulunacaklardır.

Hayat ne iyi, ne kötüdür. Ona iyiliği de , kötülüğü de katan biziz. Ne kadar ölümü düşünmeyerek ölümünden kaçsak da o atalarımızı bir yerde bekleyip götürdüğü gibi bizi de götürecektir. Atalarımız başka türlü olduğunu görmedi. Ölümü öğretmek istemediğimiz canlarımız çocuklarımız ve torunlarımız da başka türlü olduğunu görmeyecek. Bizim gördüklerimizi onlar da görecek.www.kadirkeskin.net

Not: Resimler Menderes Şehit Gökhan Bayraktar Anadolu Lisesi ile Menderes Meslek Eğitim Merkezi’ne aittir.

İlgi gören eğitim seminerlerim dolayısıyla ikinci kez Menderes İlçesi İlçe Milli Eğitim Müdürü sayın Yusuf Yılmaz beyin olurları, Şube Müdürü Sayın Sait Üreyil bey kardeşimin organizesi, davetleriyle beni öğrencileriyle buluşturan Şehit Gökhan Bayraktar Anadolu Lisesi Müdürü sayın İbrahim Tekelioğlu, okulun müdür yard. Sayın Nazım Bakbak beye, Mesleki Eğitim Merkezi Müdürü sayın Kenan Kocabay beyefendi kardeşlerime teşekkür ederken, seminerimi ilgi ile izleyen öğrencilerin gözlerinden öperim.

